

III. Čtvrtek!

Studenti vstávají, protahují, zívají, připravují se na nový den. Jen Frederik je pořád ještě skrčený a cloní si oči.

Lawrence (*vstávaje*): „To byla teda noc. S váma někam jet...“

Frederik (*opatrně vykukuje, uvolněně*): „Bože díky, už je ráno.“ *vzpomene si na večerní křivdu, naléhavě. Nevstává ale ještě* „Já jsem to vážně viděl! Bylo to tady! Fakt, Rose!“

Rosemary (*vstávajíc, narovnávat si pomačkané šaty*): „Furt bude mlít tím pantem...“ *vezme si cosi ze svého zavazadla (hřeben?) a něco s ním pak dělá více vzadu, využívaje hlavně levou část jeviště.*

Frederik (*vstává, chytá Normana za rameno*): „Ty mi věříš, že jo, Normane?“

Norman (*chladně se na něj podívá, setřese jeho ruku a surově jej odstrčí na své cestě ke stolu, až Frederik spadne, vrčí přitom*): „Dej ze mě ty pracky pryč, chudáku!“

Norman jde k zavazadlům (zepředu kolem stolu na jeho levý konec) a s velmi nepřátelským výrazem něco hledá ve svém kufru. Frederik se na něj užasle dívá, jeho reakci nerozumí, po čtyřech uplazi pár kroků jeho směrem.

Frederik (*na krajičku*): „Proč je na mě...“

Lawrence (*přejde si k němu, chlácholí ho, pomáhá mu vstát*): „Toho si nevěšmej. Norman má občas takové stavy. Ono ho to brzo přejde.“ *zvesela* „Hele, hádej, co jsem uviděl, když jsem se byl v noci vyvenčit?“ *přechází si doleva k Rosemary, posmívá se jí* „Rosemary, jak se modlí! Cha! Naše hardcore filosofka!“

Frederik (*veseleji*): „Je to pravda, Rose?“

Rosemary (*důrazně se ohradí*): „Není! Jsi lhář, lžeš lži!“

Lawrence (*posmívá se, paroduje její gesta*): „Ale nepovídej. Dobře jsem tě viděl, jak si tam klečíš, ruce sepjaté, zraky hore!“

Rosemary (*hystericky, jde schovat hřeben zpátky, neseď ale ještě*): „NEMODLILA JSEM SE A DOST!“

Lawrence (*zneklidněn, tak kategorickou reakci přeci jen nečekal, jde zpět k Freddymu*): „Oukej, oukej, tak dobře, tak se mi to jen zdálo. Jako Freddymu...“

Frederik (*taktěz kategoricky*): „Mně se to nezdálo!“

Během jejich konverzace Norman najde ve svém kufru injekci, vyhrne si rukáv, stříkne si ji do žíly, pak sebou párkrát bolestně trhne, jak sérum působí, sevře křečovitě roh stolu. Pak se mu zachmuřená tvář rozjasní jeho obvyklým přidrhlým úsměvem a po poslední Frederikově replice zvesela vpadne do hovoru.

Norman: „Tak už na sebe přestaňte křičet, šetřete síly na studium. Asi bychom měli upozornit pana Huga, že jsme na nohou...“ *přechází k levé straně jeviště, nakukuje kamsi vlevo* „Pane Hugo?“

Frederik (*jde za ním*): „Nevolej ho! Nebo přijde!“

Norman (*zúčastněně mu odpovídá*): „A to já zrovna chci! Aspoň ho poznáme!“ *otočí se zpět k zákulisí, operní árijec*: „Huuugooo!“

Lawrence (*přejde k dvojici s unavenou výčitkou*): „Proč? Zbytečně by se nám pletl pod nohy, až budeme... co budeme?“

Rosemary (*osiřelá na druhé straně jeviště rezolutně*): „Učit se budeme! Vyhlašuji konec prokrastinace!“

Frederik (*okamžitě reaguje*): „Audeamus!“ *usedne vpravo uprostřed.*

Lawrence (*útrpně*): „Vždyť jsme sotva vstali!“ *ale přece jen se neochotně vydá ke stolu.*

Rosemary s nekompromisním výrazem ve tváři vyzývavě vytáhne ze svého batůžku ohromnou bichli. Jakmile Lawrence bude u stolu, praští s ní o desku.

Lawrence (*nevěřičně*): „Co to je za příšeru! Vždyť to má aspoň hegelión stránek!“

Rosemary (*hrdě*): „To je Kant, souhrnné vydání. Kritika všech rozumů.“

Lawrence si jde sednout vlevo.

Norman (*stále vyhlíží Huga*): „Kdepak asi náš pan hostitel vězí? No, určitě se brzy ukáže. Asi pro nás chystá něco... speciálního.“

Norman se vydá zpátky a připojí se ke svým kolegům u stolu, kteří zatím zaujali studijní pozice. Klekne si ke svému kufříku a vytahuje z něho dopis s propiskou.

Frederik: „Ty se k nám nepřipojíš, Normane?“

Norman: „Ale ano, hned. Konec prokrastinace!“

Frederik a Rosemary a Lawrence: „Audeamus!“

Norman (*vstává*): „... jen ještě napíšu dopis mamince. Aby věděla, že její synáček v pořádku dorazil.“

Lawrence (*posměšně*): „Mamánek...“

Norman odchází psát dopis doleva do ústraní, ostatní sedí kolem stolu a učí se.

Studenti se začítají do knih, Norman si chodí vlevo, bezhlasně si mumlá a vypadá spíš, jako kdyby skládal báseň. V jednu chvíli zmizí ze scény, zhruba na začátku Lawrenceova vegeběsnění.

Frederik: *čte si polohlasně. Není zřetelné co.*

Rosemary jej zpraží pohledem.

Rosemary: „Nemohl by sis to číst v duchu, Freddy?“

Frederik (*spíš jen tak pípne, zdvořile, ale nikoliv s lítostí*): „Pardon.“

Lawrence (*ohradí se, jejich vyrušování ho rozptyluje*) : „Konec prokrastinace!“

Rosemary a Frederik: „Audeamus!“

Studenti se vracejí ke svým knihám.

Frederik (*opět pípne, jen pro dobrou míru, v podstatě provokuje*): „Jmenuju se Frederik.“

Rosemary v sobě ovládne vzrůstající se afekt. Chce se vrátit ke své knize, ale Lawrence zrovna vytahuje balíček proviantu a pekelně s ním šustí. Rose počíná pěníť, znechuceně se dívá, jak se Lawrence nacpává.

Rosemary (*ledová královna*): „Co to je.“

Lawrence (*s plnou pusou*): „Pfffflffffl.“

Rosemary: „Co.“

Lawrence: „Falafel. Chceš?“

Rosemary: „Ne.“

Frederik (*bona fide, vážně ho to zajímá*): „To je zase nějaké zeli?“

Lawrence (*rozčílí se*): „Zelí! Já vím! Jak u toho neumře kráva, není to u tebe jídlo!“

Frederik (*pořád bona fide*): „Teda, Lawrence... Ty jsi na svoje vegetariánství dost háklivý, že?“

Lawrence (*vyskočí na nohy, chápe se mečíku*): „To odvoláš!“

Rosemary (*taktě rozčileně*): „Háklivý? Úplně mu to leze na mozek! Kdyby to zeli žral aspoň z přesvědčení a ne kvůli nějaké avantgardní utilitaristické kruciátě!“

Lawrence (*otočí se zády, udělá krok vlevo ve snaze ovládnout vztek*): „Jó, zatímco deontologické kruciáty jsou v pořádku, vid?“ *prudce se otočí ukazuje na Rose špičkou mečíku* „Ty bys klidně žrala hlínu, kdyby Kant napsal, že to tak má být!“

Rosemary (*prudce vstává*): „Jenomže Kant nenapsal, protože není padlý na hlavu!“

Lawrence (*hádá se s ní, zdůrazňuje svá slova mečíkem*): „Non sequitur, pánbíčkárko! Zabíjení zvířat zvyšuje míru utrpení ve světě.“

Frederik (*takřka omluvně bere Lawrenceovi mečik*): „Já tohle asi radši někam uklidím...“

Frederik s mečíkem mizí ze scény vpravo, Lawrence s Rose pokračují v hádce, vůbec si ho nevšímají. Lawrence, zaujat hádkou, v podstatě nijak nereagoval ani na ztrátu mečíku, okem se na Freddyho nepodíval. Přesto se trochu uklidnil, popojde si dolů doprostřed a pokračuje.

Lawrence: „Nemáme právo ignorovat utrpení jen proto, že není lidské!“ *prudce se otočí, ukáže na Rose* „Naopak!“

Rosemary (*vyrazí za ním, tyčí se nad ním ze stupínku*): „To je omyl plynoucí z adorizování výsledného efektu!“

Lawrence (*udělá krok na stupínek, tyčí se nad ní – využijme toho, že máme vysoké Lawrence*): „Chceš snad tvrdit, že jednám méně morálně, než ti, co zabíjejí zvířata?“

Rosemary (*nenechá se zastrašit jeho výškou, svou repliku říká s rostoucím důrazem, její konec prakticky křičí*): „Já tvrdím, že nejednáš morálně vůbec! Tvé jednání nikdy nebude morální, dokud bude svázané teleologií! Jednat mravně se dá jen z povinnosti, ne ze zájmu!“

Lawrence (*pohrdavě odsekne*): „Z povinnosti!“ *otáčí se k ní zády, jde více vlevo* „Ty jsi blázen, Rose.“

Rosemary (*ječí mu na záda, maně svírá pěstičky, už má vzteky skoro na krajíčku*): „A ty jsi příkladem všeho, co je s tímhle světem špatně! On to Kant dobře věděl! Jednat nějak jen proto, že z toho plyne dobro, to umí každé zvíře!“ *poslední slovo s obzvláštním důrazem*

Lawrence (*prudce se otočí, zase se nad ni vztyčí a nenávistně štěká*): „Říkáš zvíře?“

Rosemary (*trvá na svém, ale už klidným, povýšeným hlasem*): „Zvíře.“

Lawrence (*ponuře*): „Tak dobře.“

Lawrence přejde ke stolu, loví v ruksaku, prudkým pohybem vytáhne banán. Odchází vlevo ze scény. Před Rose se ale ještě zastaví a výhrůžně jí banán vrazí pod nos. Pokračuje dál, cestou potká navrátilšího se Normana.

Norman (*zvesela*): „Kampak jdeš?“

Lawrence (*křičí jak maniak*): „JDU ŽRÁT ZELÍ, PROTOŽE JSEM VEGANSKÉ ZVÍŘE!“ *a mizí.*

Norman (*ohlíží se za ním, když couvá k Rose, nevěřicně*): „Co to do něj vjelo?“

Rosemary (*s obvyklým nezájmem, prostě jí to nestojí za řeč*): „Maximační utilitarismus.“ *zímomřivě založí ruce a jde si sednout na své místo* „Je tady zima, Normane.“

Norman: „Já vím, oheň už dohořel.“ *s těmito slovy jde ke krbu, vyjme kartónový oheň a odhodí jej z jeviště*. „Nechal jsem Hugovi na stolku zprávu, ať donese dříví. V kůlně je ho dost.“

Rosemary (*vytahuje si cukrátku*): „Takže se ještě neukázal?“

Norman (*jde si sednout na levou židli*): „Ještě ne.“

Frederik (*navrátivší se, mluví pro sebe*): „Tak, to by bylo. Teď mi snad dají pokoj!“ *všimne si mlsající Rose* „Jé, hele, Rosemary má cukrátko!“ *a hned k ní zprava zadem běží nabídnout si*.

Rosemary (*brání se, zahání jej*): „Jedeš! Moje! Mor s váma. Kradete jídlo, kecáte mi do učení, Vřískáte...“

Norman (*taktně je napomene*): „Tiše, hory mají uši...“

Rosemary (*pokračuje ve svém výlevu*): „A jestli mě dnes v noci zase vzbudíte ve tři patnáct, tak umřete!“

Frederik (*zeširoka*): „To mi připomíná, jak jsem loňské léto...“

Rosemary (*praští pěstmi o stůl a vstává*): „Nikoho nezajímá, co jsi dělal loňské léto! Jdu se učit jinam!“

Rosemary si bere Kanta a jde pryč vlevo, cestou potkává navrátivšího se Lawrence, oba se zastavují.

Lawrence (*pořád konfliktně, ale teď už spíš vysmívavě*): „Kampak s tím Kantem? Pomodlit se?“

Rosemary (*mrmle, pokračuje v cestě doleva*): „...blbej, já se nemodlím!“

Lawrence se samolibě usměje, jde si sednout k ostatním. Sotva o ni ztratí zájem, Rosemary se opatrně ohlédne, pak v ústraní poklekne nad otevřenou knihou a s rukama složenýma v písmeno „K“ se bezhlesně modlí. Po chvíli se zvedne, vezme knihu a opustí scénu. Asi někde u vězňova dilematu.

Lawrence (*dojde ke stolu a zjistí, že se nikdo neučí*): „Tak co je to tady? Konec prokrastinace!“

Norman a Frederik: „Audeamus!“

Všichni tři se usadí a zkoušejí studovat.

Lawrence (*po chvílce si uvědomí, že to možná nebyl nejlepší nápad*): „Nebo, na druhou stranu, bychom taky mohli...“

Norman: „Nic nebude! Konec prokrastinace!“

Lawrence a Frederik: „Audeamus!“

Norman (*nepřesvědčeně se na ně dívá, pak si odhodlaně povzdechne a vrací se ke knížce*): „Pfff... Tak jdeme na to. Věžňovo dilema: hra s nenulovým součtem, při níž dva a více hráčů mohou a nemusí spolupracovat a jsou či nejsou za to potrestáni...“

Frederik (*plynule naváže svým textem*): „Vina: Relativní koncept zodpovědnosti za spáchaný zločin. Rozlišujeme vinu mravní a vinu kauzální...“

Lawrence (*i on si čte nahlas*): „Klišé: Motiv, který bezmyšlenkovitým opakováním ztratil smysl a stal se banalitou...“

Lawrence a Frederik a Norman (*synchronizovaný povzdech*): „Pffff...“

Frederik: „Hele, a znáte ten o...“

Norman a Lawrence: „Audeamus!“

Chvíle ticho.

Norman (*bere to z jiného konce*): „A nebo bychom se mohli projít.“

Lawrence (*rychle naváže*): „To by šlo.“

Frederik (*rychle naváže*): „Tak jdeme.“

Zvedají se, hotoví se k odchodu. Jdou dolů před stůl.

Lawrence: „Vezmeme s sebou tu můru, ne?“ *jde ji hledat vlevo* „Kde jenom je? Hej, Rose, už ses vyvztekala?“

Přibíhá Rosemary i se svým Kantem, toho odkládá někam, kde bude moct být do konce hry.

Rosemary (*v afektu, udýchaná*): „Co je? Já jsem si tam vzadu jen něco... připravovala...“

Frederik (*hrdě jí oznamuje*): „Jdeme se projít, Rose!“

Rosemary (*už se zase kaboní*): „A co učení?“

Norman (*furiantsky mávne rukou*): „Učit se budeme potom!“ *s Lawrencem a Frederikem* „Audeamus!“ *Všichni jdou doprava jakoby ze scény.*

Norman (*s rukou na klice se ohlédne za kamarády, pateticky*): „Teda, musím vám uznat, zatím je to perfektní výlet. Nedovedu si představit, že by se vůbec něco mohlo pokazit!“

Náhle zazní známý chechot. Zpoza tušených dveří vypadne Hugo, studenti před ním couvají. Má v sobě zaražený mečik. Udělá pár těžkých kroků doprostřed jeviště, naposledy se zachichotá a mrtev padne k zemi. Druhé housle se zatím příkradou z druhé strany. Studenti jej obstoupí v půlkruhu. Zleva to jsou: Housle, Rose, Freddy, Lawrence a Norman. Housle to rozjedou na plno.

Norman (*nejistě*): „Pane Hugo... Je vám dobře?“

Lawrence z Huga vytáhne mečik. Podívá se prvně na Normana, pak z druhé strany na Frederika. Frederik se konečně rozhodne omdlít. Nikdo tomu moc nevěnuje pozornost, všichni se koukají na Huga.

Rosemary: „Je... mrtvej?“

Norman Hugovi decentně sešlápne břicho.

Norman: „Yu-P.“

Lawrence: „Nějaký návrh, co budeme dělat?“

Norman: „No-Pe.“

Rosemary: „Otázka zní, co ho zabilo...“

Norman: „Nikoliv, Rose. Otázka zní, kde to je teď...“

Vymění si významné pohledy, spolu s Houslemi, které doposud neopustily scénu. Náhle se s křikem probere Frederik, všichni se jej leknou.

Frederik: „Ááááargh! Ach... Díky Bohu... Byl to jen sen... jen sen...“ *Frederik se s replikou připlazí k Hugově mrtvole, konstatuje ji pod sebou.* „Ááááargh!“

Lawrence (*už toho lekání má dost*): „Přestaň ječet!“ *zdůrazní svou nelibost zabodnutím mečíku zpátky do Huga.*

Frederik (*po čtyřech se odplazí víc vlevo*): „Já to říkal! Říkal jsem vám, že tady něco je!“

Rosemary: „O čem to mluvíš.“

Frederik (*vstává, má k hysterickému záchvatu už jen kousek*): „Ta postava v masce! Říkal jsem vám to!“ *paroduje, mává u toho rukama* „Ale vy ,né, to se ti jen zdá, Freddy‘ a já ,jmenuju se Frederik‘ ...“

Norman (*už mu nevěnuje pozornost, obrací se na kolegy*): „Jakkoliv se to přičí zdravému rozumu, Freddy může mít pravdu. Evidentně tady nejsme sami.“ *Zde se Housle opět vtírají do zřetele. Tentokrát už to Rosemary nevydrží a dupnutím je zažene.*

Lawrence: „Tak co uděláme? Sbalíme se a utečeme?“

Norman (*přemýšlivě*): „To zní sice jako rozumný nápad... Ale já navrhuji prohledat dům, najít vraha a teprve pak utíkat.“

Rosemary: „Beru!“

Lawrence: „Jdeme na to!“

Frederik: „Fakt?“

Sestoupí na stupínek a hotoví se odejít vpravo pryč, když tu se ale Rosemary. Lawrence s Normanem se vrátí doprostřed, zleva k ní přistupuje i Frederik.

Rosemary: „Počkejte, počkejte... Tady něco nesedí.“ *po chvílce přemýšlení* „Musíme se rozdělit!“

Norman: „Pravda, to dává perfektní smysl! Takže: Já prozkoumám laboratoř, Lawrence hladomornu a ty s Freddyem márnici!“ *Norman s Freddyem a Rose odcházejí pryč vlevo.*

Lawrence: „Tady se to nedá vydržet...“ *Odchází pryč vpravo.*